

Inge Fischer Møller (S):

Et bredt flertal i folketingets socialudvalg afviser i dag ved anden behandling SF's forslag om at ændre det oprindeligt planlagte Irlandsvejprojekt helt, så der i stedet for en central institution bliver oprettet en række mindre institutioner.

Det mere principielle for socialdemokratiets vedkommende skal jeg ikke sige meget om nu, men henvise til mine bemærkninger ved førstebehandlingen.

Under udvalgsarbejdet har der vist sig et bredt ønske om en ændring af den oprindeligt projekterede institution, og efter et meget grundigt udvalgsarbejde har socialministeren efter ønske fra udvalget udarbejdet et ændret projekt, der har fået meget bred opbakning. Det oprindelige projekt gik ud på at skabe plads til i alt 284 ændringsvage medborgere, der skulle bo dels i 9 atriumhuse med plads til 144, dels i et treetageshus, som også er blevet kaldt for langhuset, med plads til i alt 140 beboere. Herudover omfatter projektet en del fællesbygninger, men dem skal jeg ikke omtale her, da de ikke indgår i den ændrede institution.

Langhuset, der, som jeg nævnte, oprindeligt havde plads til 140, vil nu kun have plads til 72. I umiddelbar nærhed af Irlandsvej vil der blive oprettet en mindre institution med plads til 24 ændringsvage medborgere, der delvis er selvhjulpne. For dem, der er hurtige til hovedregning, vil det være klart, at der i det skitserede, ændrede projekt mangler 44 pladser. Det er derfor nedfældet i den betænkning, folketingets socialudvalg har afgivet, at vi forudsætter, at der arbejdes meget hurtigt på at skaffe plads, så der også skabes gode og rimelige muligheder for de 44, der mangler, så de også kan komme til at bo under gode forhold.

Socialministeren har allerede givet tilsagn om at ville arbejde hurtigt med det spørgsmål, og jeg kan her nævne, at i socialudvalget vil vi følge udviklingen meget spændt, så hvis ministeren ikke lader høre fra sig, vil vi prøve at hjælpe, så udviklingen kan komme i gang. Men personlig tror jeg ikke, det er nødvendigt; ministeren har meget klart redegjort for, at det også er vigtigt, at sagen fra hendes side bliver klaret så hurtigt som muligt.

Ved første behandling gik jeg meget kraftigt ind for det oprindelige projekt med plads

til 284 på ét og samme sted. Det skal heller ikke være nogen hemmelighed, at socialdemokratiet også helst havde set, at det kunne været blevet en realitet. Det lykkedes imidlertid ikke, men det, der lykkedes, var at skabe et godt og bredt flertal for en institution med plads til 240.

Når vi tilslutter os det reducerede projekt, hænger det sammen med, at vi mener, at en institution som den på Irlandsvej må have en så bred opbakning som overhovedet muligt. Det har den fået, og det er der grund til at glæde sig over. Der må til gengæld heller ikke herske tvivl om, at mindre end det, vi har opnået, ikke ville have været forsvarligt. Det skal endnu en gang nævnes, at Irlandsvejprojektet skal tjene som en aflastning for københavnerpatienter. I alt for mange år har en meget svag gruppe af medborgere måttet bo under meget dårlige forhold — jeg fristes næsten til at sige uansvarlige. Jeg har selv set forholdene og meget tit været flov. Der er nu heldigvis gode udsigter til, at vi kan få opfyldt de krav, vi har stillet, og de løfter, vi har givet, og det er selvfølgelig først og fremmest til gavn for de ændringsvage og deres pårørende, men også til gavn for personalet. En færdig institution på Irlandsvej betyder nemlig, at der blive mere plads på Ebberrødgård til dem, der bliver tilbage, og således vil de også få mulighed for at leve under mere menneskeverdige forhold.

Jeg vil gerne understrege, at det klart fremgår af de udbygningsplaner, vi har fået, at der er brug for et projekt som Irlandsvej. Man må være realistisk, og uanset om vi kan lide det eller ej, må vi erkende, at vi altid vil have en gruppe af medborgere, der har brug for beskyttelse og samtidig også har behov for at bo et sted, hvor der er mulighed for at stille den fornødne lægelige og anden sagkyndige bistand til rådighed — og det skal understreges: på stedet, hvor de bor.

Med igangsættelse af Irlandsvejprojektet får vi lettet noget af vores allerdårligste samvittighed på det sociale område. Hvis alt går, som det skal, vil projektet kunne blive påbegyndt i begyndelse af 1977 og være klar til indflytning i midten af 1979.

Til slut vil jeg gerne understrege, at det er klart, som det også er blevet nævnt ved førstebehandlingen, at i det omfang det over-